

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζουμε και σήμερα τας περί φαντασμάτων αφηγήσεις των αναγνωστών μας, δημοσιεύοντες την αρκετά παρόδοξον αφήγησιν της γηραιάς κ. Ε. Πανταζοπούλου, εν Ἀθήναις.

Ο ΝΕΚΡΟΣ!

— «Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Είμαι πλέον γηρά μ' εγγόνια και περιμένο ήσυχη το θάνατο. Αυτό που θα διηγηθώ πεύδ κάτω τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Ούτε φαντασία, οὔτε ὄνειρο. Καμμία ὑπερβολή...»

Ἦμουν 38 ἐτών. Εἶχα χηρέψει καὶ ζούσα μόνη μου στὴν ἐσαρχία μὲ μιὰ γηρά ὑπερήτρια. Ἐνα βράδυ τοῦ χειμῶνος ἐστειλα τὴν ὑπερήτρια νὰ κοιμηθῆ, μετὰ τὸ δεῖπνο καὶ καθόμουν κοντὰ σὴ φωτιά εὐβρόντας. Πλησίασαν τὰ μεσάνυχτα. Εἶχα κουραστῆ κι' ἐσηκώθηκα νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ.

Ἐοκέπασα τὴ φωτιά μὲ στάχτη, ἔβουσα τὴ λάμπα καὶ τράβηξα πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρά μου, ἣ ὁποία ἐφωτίζετο, ἀπὸ τὸ καντήλι τῶν εἰκονισμάτων.

Ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ καθὼς ἐρριζα τὸ βλέμμα μου στὸ κρεββάτι, τὸ αἶμα μου πάγωσε. Εἶδα ξεπλωμένον ἐκεῖ τὸν σύζυγό μου νεκρόν, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν μέσα στὸ φέρετρό του τὴν ἡμέρα τῆς ταφῆς του, μὲ τὰ χεῖρα δεμένα καὶ ἀντὴ πλάι του!...

Ὁ φόβος μου δὲν λέγεται Ἀφρσα μιὰ κραυγὴ τρέμου κι' ἐξαπλώθηκα κάτω λιπόθυμη! Ὄταν συνήλθα βρισκόμουν ἐπάνω στὸ κρεββάτι μου. Εἶχε ἀκούσει τὴν κραυγὴ μου ἣ ὑπερήτρια, ἔτρεξεν ἐπάνω καὶ μ' ἔφερε στὶς ἀισθήσεις μου μὲ διάφορες ἐντριβές. Ὄταν ἀντέληψθην ὅτι μ' εἶχε ξεπλώσει στὸ ἴδιο κρεββάτι πού εἶδα τὸν νεκρὸ τοῦ συζύγου μου σηκώθηκα ἐπάνω ἀνατριχιάζουσα...

Τὴ νύχτα αὐτὴ κοιμήθηκα σ' ἄλλο δωμάτιο καὶ κράτησα καὶ τὴν ὑπερήτρια μαζί μου.

Κανείς δὲν μ' ἐπίστρεψε τὴν ἐπομένην, ὅταν διηγήθηκα τὸ συμβῆν αὐτό. Μοῦ ἔλεγαν ὅτι θὰ γελάσθην τὰ μάτια μου πού ἦσαν κουρασμένα ἀπὸ τὸ ράφιμο...

Καὶ ὁμως δὲν εἶχα γελασθῆ. Ἐνα μῆνα ἀκριβῶς ἀργότερα ξαναεἶδα τὸν νεκρὸ τοῦ ἀνδρός μου, στὴν ἴδια στάση, πάνω στο κρεββάτι μου, στὴ νέμ μου κρεββατοκάμαρα. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν εἶχα κουρασθῆ, δὲν ἔγινε θύμα παρασιθίσεως. Εἶδα τὸν νεκρὸ τοῦ μὲ τὰ μάτια μου καὶ ξαναλιποθύμησα!

Τὶ ἐσημαιναν ὅλα αὐτὰ; Δὲν γνωρίζω. Ἦρθα κατόπιν στὰς Ἀθήνας, ἔκαμα μνημόσυνα καὶ ποτὲ δὲν τὸν ξαναεἶδα πᾶνον...

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς γράψω. Ὑπάρχει καμμία ἐξήγησις τοῦ φαινομένου αὐτοῦ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω...

Η ΠΙΝΙΓΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑ

Ἐπίσης παρόδοξος εἶνε καὶ ἣ κάθωδι ἀφήγησις τοῦ κ. Π. Πανταζάκου, ἐκ Ζαγοράς Βόλου :

— «Πρὸ τοῦ 97 ὁ Πανταζάκος, μαθητῆς τότε, ἐκάθητο μαζί μὲ δύο ἄλλους συμμαθητὰς του εἰς ἓνα σπίτι σ' ἀπόμικρη συνοικία τοῦ Βόλου. Πλάι ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ εὕρισκετο ἓνα ἔρημο παλιὸ σπίτι, χωρὶς ἐνοίκους. Στὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε συμβῆ πρὸ ἐτῶν ἀγρία δολοφονία. Ἡ ιδιοκτῆτρια του, νεαρά χηρα, ἐτραγγαλίσθη μίαν νύχτα ἐνὸς ἔκοιμάτο, ἐπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς, ὅστις προέβη εἰς τὸ ἐγκλήματα διὰ νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὰ χρῆματά της.

Ἀπὸ τῆς νυκτὸς αὐτῆς παρουσιάζετο τὰ μεσάνυχτα τὸ φάντασμα τῆς στραγγαλισθῆσης κυρίας καὶ ἔβρινε τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ.

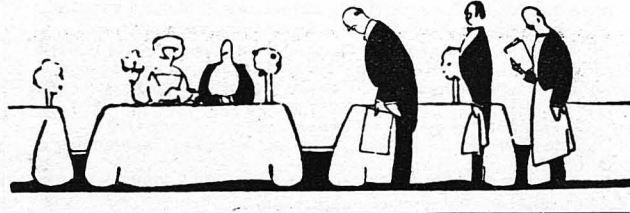
Ὁ ἀφηγητῆς μας παραφύλαξε μὲ τούς συμμαθητὰς του εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ μιὰ νύχτα καὶ εἶδε πράγματι νὰ ἐμφανίζεται τὰ μεσάνυχτα λευκοφορεμένο τὸ φάντασμα τῆς στραγγαλισθῆσης ιδιοκτῆτριας.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΕΦΩΝ

Ἐπίσης ἀναγνώστῃς μας ἐξ Ὑδρας μὰς γράφει ὅτι, εἰς τὸ παρὰ τὴν συνοικίαν τῶν Ἁγ. Πάντων σπίτι του ἐνεφανίζετο καθὲς νύχτα μυστηριώδης γέφω, ὅστις περιείχετο τὰ μὴ κατοκημένα δωμάτια. Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως του ἤκούοντο διάφοροι ἀνεξηγήτοι κρότοι ἐπὶ τῶν θυρῶν, τῶν παραθύρων, τῆς ὀροφῆς καὶ τοῦ μεγάλου καθρέ πτοῦ τῆς σάλας.

Νεαρὰ ἀδελφῆ του ἐπιστολογράφου ἀπουσιάζουσα τῆς οἰκίας τῆς καὶ ἐπιστρέψασα μετὰ καιρὸν ἐπαθε διατάραξιν φρενῶν, ἀντικρύσασα τὸ φάντασμα αὐτὸ καὶ ἐνοσηλεύθη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ οἰκία αὐτὴ κατερείπθησεν καὶ δὲν κατοικεῖται πλέον. X. X.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὅταν ὁ μεγάλος ζωγράφος Βατώ πέθανε, ὁ παπᾶς πού τὸν ἐφομολόγησε τοῦ παρουσίασε τὸν Ἐσταυρωμένο. Ὁ Βατώ ἐκοίταξε προσεχτικῶς τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ εἶπε στὸν παπᾶ : « Πάρ' τον ἀπὸ δὴ! δὲ μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὼς ἔνας καλλιτέχνης ἀπόδωσε τόσο ἀσχημα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς Θεοῦ! »

Ὁ Ἀρλεκίνος, μιῶντας κάποτε γιὰ τούς τίτλους τῆς εὐγενείας, εἶπε : «Ἄν ὁ πρῶτος μας ὁ Ἀδάμ εἶχε τὴν ἐμπνευσιν ν' ἀγοράσῃ ἀπὸ τότε ἓνα φαριστὸν ὅπως ἔνας καλλιτέχνης ἀπόδωσε τόσο ἀσχημα τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς Θεοῦ! »

Κάποιος ἐνεπιστήθη ἓνα μυστικὸ ἐνὸς φίλου του σὲ τρίτο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτα. «Ἐννοια σου, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, θὰ κρατήσω τὸ μυστικὸ, ὅπως τὸ κρατήσες κι' ἐσύ! »

Ὁ Τίμων ὁ Μισάνθρωπος βλέποντας μιὰ μέρα δύο γυναῖκες χρεμασμένες σ' ἓνα δέντρο, εἶπε : «Εἶθε οἱ Θεοὶ νὰ εὐδοκήσουν νὰ γρησίουν ὅλα τὰ δέντρα ἀπὸ τέτοιους καρπούς! »

Φαίνεται λιγάκι περιεργὸ τὸ νὰ πῆ κανείς ὅτι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν ἀσχημα τέλος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμως εἶνε ἀλήθεια πᾶς οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοῦ, δὲν πέθαναν ἀπο φυσικὸ θάνατο. Ἴδου ἔξαφνα μερικὰ πρόχειρα παραδείγματα : Ὁ Καῖσαρ, ὁ Κικέρων, ὁ Αἰσώπος, ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Ζωρεὶς ἐδολοφονήθησαν ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀρίστοτος, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐδηλητηριάσθησαν, ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ Γουστοβο, Ἀδόλφος, ὁ Κάρολος XII, πέθαναν ἀπὸ βίαιον θάνατο, ὁ Σκιπίων, ὁ Καμίλλος, ὁ Ὀσμιοκλήης, ὁ Ναπολεὼν, ὁ Δαντὴς, ὁ Ὀρίδιος πέθαναν στὴν ἐξορία, ὁ Τουρκουάιους Τάσσο, πέθανε στὴ φυλακῆ, ὁ Κολόμβος, ὁ Καμοενς, ὁ Κερβάντες, ὁ Κορτέγιος, ὁ Μόσαρ πέθαναν στὴν ἀβλιότητα. Σ' ὅλους αὐτοὺς μποροῦμε νὰ προσθέσουμε ἀκόμη τὸν Ὀμηρο καὶ τὸ Χριστο.

Ὁ Ροσφουκὼ εἶπε ὅτι οἱ γυναῖκες στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔρωτος ἀγαποῦν τὸν ἔραστή, μὰ, ὕστερα ἀπὸ τούς πρώτους ἐνθουσιασμούς, ἀγαποῦν τὸν ἔρωτα.

Ὁ Λά Μπρυγέρ παρατήρησε ὅτι εἶνε πῶ ἐύκολο νὰ βρῆ κανείς γυναῖκα πού νὰ μὴν εἶχε διόλου ἔραστάς, παρὰ γυναῖκα πού νὰ εἶχε ἓνα μόνο ἔραστή.

Καποτε ἣ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα ἐπέστρεψε ἀπὸ ἓνα κυνήγι στὸ Φοντανεμπλα ντυμένη ἀμυζῶν. Πολλές κυρίες τῆς αὐλῆς ἔτρεξαν τότε νὰ τὴν χαιρετίσουν καὶ νὰ τὴ φιλήσουν. Ἡ Χριστίνα ὁμως, θυσαρστήθηκε, ἀπ' αὐτῆς τῆς οικειότητος κι' ἀρκέστηκε νὰ πῆ : «Τὶ λύσσα εἶς ἐπίσας αὐτῆς κυρίας νὰ μὲ φιλήσουν; Μήπως το κανοῦν ἐσιδεῖ ἔτσι πού εἶμαι ντυμένη μοιάζω μὲ σῦτρα! »

Κάποιος ἀρχιψεύτης ἔλεγε σ' ἓνο φίλο του ὅτι ἔβλεπε μιὰ μύγα νὰ περπατοῦ στο... καμπαναριὸ μιὰ, ἐκκλησίας. Κι' ὁ φίλος του τοῦ ἀπάντησε : « Δὲν ἔχω τὴν ὄραση τόσο δυνατὴ, ὡς νὰ δῶ τὴ μύγα σου, μὰ ἔχω τὴν ἀκοὴ τόσο λεπτὴ, ὡς νὰ ἀκούω ... τὸ περπάτημά της! »

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΤΟ ΦΑΣΚΕΛΛΟ

Μι' ἀρχοντοπούλ' ἀγάπησα, μιὰ κόρη ζηλεμένη
Καὶ τὴν ἀγάπησα πολλὴ ἦτανε σ' ὅλα τῆς καλὴ καὶ μουσοαναθερμμένη.

Μιὰ μέρα στὸ παράθυρο τῆ βλέπα ἀκουμπισμένη
εἶχε τὰ χεῖρα σταυρωτὰ τὸ πεζοπόρομο κυττὰ βαθθαῖα συλλογισμένη.

Ἐκεῖ πού τὴν ἐκύταξα στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα
ἐκεῖ πού τὴν γλυκοθωρῶ τρώω ἓνα φάσκελο γερὸ πού τὸ θυμαῖμι ἀκόμα.

Παντρέψτηκε, τὴν ἀπάντῶ μαζί μὲ τὸν καλὸ τῆς
δὲν μὲ κυττάζει τ' ἀφρονὸ Ἐγ' ὁμως δὲν τὸ λημονῶ ποτὲ τὸ φάσκελλὸ τῆς!...